

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

'Εκδιδομένη καθ' έβδομάδα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Δραχ. 8.

Έκδότης καὶ Διευθυντής Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ

|| Διάταξ καταχωρίσεις γίνεται ἴδιαιτέρα συμφωνία
|| Πᾶσα διατριβὴ ἐνυπόγραφος γίνεται δεκτή.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην περὶ τὴν 1 καὶ ἡμίσειαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν πένθιμον ἥγησαν εἰς κώδωνες τῶν ἑκκλησιῶν καὶ μετ' ἀπεριγράπτου συγκινήσεως καὶ λύπης ἐμάνθανεν ὁ Λευκάδιος λαός, ἐτι ἡ ψυχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου αὐτοῦ Ποιμενάρχου Μητροπολίτου Λευκάδος ἀφίπτατο εἰς τοὺς οὐρανούς. Δὲν εἶναι ἀνεξήγητος ἡ συγκίνησις ἡ καταλαβοῦσα πάντας ὅμα τῇ εἰδήσει τοῦ θανάτου τοῦ λειτουργοῦ τούτου τεῦ Κυρίου. Αἱ ἀρεταὶ αἱ κοσμισταὶ αὐτὸν δὲν ἡδύναντο ἡ ἀγάπην καὶ σέβας νὰ ἐμπνεύσωσι. Καὶ ὁ θανάτος του δὲν ἡδύνατο ἡ τοιαῦτα αἰσθήματα νὰ ἐμβάλλῃ εἰς τοὺς τιμῶντας αὐτόν.

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΑΡΑΒΑΝΗΣ ἐγεννήθη περὶ τὸ ἔτος 1786 ἐν Καρυᾷ, ἐξ εὐσεβῶν καὶ ἐντίμων γονέων. Ἐν ἀρετῇ τὴν νεότητα βιώσας ἐγένετο διάκονος κατὰ τὸ ἔτος 1813 καὶ ἔχειροτονήθη ιερεὺς κατὰ τὸ 1831 καὶ τέλος διὰ πλειονοφηφίας ἐν ἔτει 1851 ἀνέλαβε τὸ ὑψήλων ἕργου τοῦ Μητροπολίτου Λευκάδος, χειροτονηθεὶς κατὰ τὸ 1852 ἔτος ὑπὸ τῶν τότε Ἀρχιεπισκόπων Κερκύρας, Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου.

Ἐκτοτε δὲ διέμενε μέχρι τῆς τελευταίας του σπιζυμῆς ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ ἔδρᾳ τῆς νήσου μας.

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΑΡΑΒΑΝΗΣ δὲν ἦτο κάτοχος τύρειας καὶ ἐκτεταμένης παίδειας, ἀλλὰ καθιστα ἀνεπαισθητῶν τὴν ἔλλειψιν ταύτην διὰ τῶν φυσικῶν προτερημάτων του.

Εἶγεν δξύνοιαν λεπτήν, χρίσιν ἀσφαλῆ καὶ μνήμην ἢν διετήρησε μέχρις ἐσχάτων. Ἀκράδαντον τηρῶν τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν πίσιν, ἀγαπῶν καὶ εσέρμενος ἀντιποκρίτως τὸν θεόν, τόσον καὶ τὸν πληρίον, γλυκὺς τοὺς τρόπους καὶ συγκαταβατικὸς, ἐπέβαλλεν ἐμπιστοσύνην, σεβασμὸν καὶ ἐνδόμυχον ἀγάπην τῷ κληρῷ καὶ παντὶ τῷ λοῷ. Ἡρεμός τὸν γαρακτῆρα καὶ ἐγκρατῆς περὶ τὸ διαιτᾶσθαι, ἀπήλαυε μέχρις ἐσχάτων, καίτοι λίαν προβεηκὼς τὴν ἡλικίαν, πλήρους ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ὑγείας.

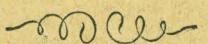
Κατὰ τὸ ἔτος 1879 ἐξελέγη μέλος τῆς Ιερᾶς Συνόδου, καὶ μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅπου φαειναὶ ἀνεδείχθησαν αἱ γριζιανικαὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀρεταὶ καὶ πάντα τὰ κοσμισταὶ αὐτὸν προτερήματα. Ἐχπληρώσας καὶ ἔκει τὸ ιερὸν καθῆκον, ἐπέσρεψεν ἐνταῦθα ἐν τῇ φιλη Πατρίδι καὶ τῷ προστατευομένῳ αὐτοῦ λαῷ καὶ ἔζησε τὸν λοιπὸν βίον ἡρεμον, πατριαρχικὸν, ἄγιον μεταξὺ τῶν συγγενῶν του, καὶ ἡρέμα ἐκλινε πρὸ τοῦ πεπρωμένου, εὐτυχῆς, ἀτε συνειδῶς ὅτι ἐξεπλήρωσε τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἡγάπησε τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καὶ προσπάθησε νὰ τὸ ἀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τοῦ Κυρίου.

ΤΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

Ο θανὼν ἐκορυφεῖτο μόνον διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Θωτῆρος. Τοιούτοις μάρτυρες κανύει τὴν μεγάλην ὁδιανοφοραν ημῶν ἔκαζοτε κυβερνήσεων πρὸς τοὺς τιμῶντας τὴν χριστιανὴν θρησκείαν, ἐνῷ ἔδει ὁ ἀρχαιότερος τοῦ Ελλ.

Κράτους Μητροπολίτης νὰ κοσμεῖται διὰ τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν. Τοιούτον ποιμενάρχην πρόσε πεμψεν εἰς τὰς αἰωνίους μανᾶς ὁ Λευκάδιος λαὸς καὶ διὰ τὸν θάμνην μονεύει τὸν μετάσεβασμοῦ θάμνον πάντοτε. Ωὰ συνδέῃ ἀδιασπάστως μετὰ τῆς γριστιανῆς ἀρετῆς, τῆς ἀκραδάντου πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, τῆς ἀνυποκρίτου ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης.

Εἴη η μνήμη του σεβαστὴ εἰς τεῦς αἰῶνας.

Η ΚΗΔΕΙΑ.

Ἄπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἡρχίσε νὰ κακοδιαθετῇ δὲ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του προσήρχοντο πολλοὶ ἄνθρωποι διὰ πυνθανόμενοι τὰ τῆς ὑγείας του. Δυστυχῶς ή ἀσθένειά του ἐδεινώθη κατὰ τὴν Τετάρτην καὶ μετὰ τινῶν ὥρων ἀγωνίαν ἀπέθανε τὴν 1ην καὶ ἡμίσειαν μ. μ. Ἄμα τῇ εἰδήσει τοῦ θανάτου του, ἡτις ἀστραπιαία διεδόθη διὰ τοῦ βαρυγδουπου καὶ πενθίμου ἥχου τῶν κωδώνων τῶν ἐκκλησιῶν, πάντες κατελήφθησαν ὑπὸ λύπης καὶ πένθους. Καὶ δὲν ἦκουε τις ἀλλοὶ εἰμὴν νὰ διμιλῶσι περὶ τῶν ἀρετῶν του. Ἀφ' ἐπέρας τὰ καταστήματα πάντα ὡς καὶ τὰ καφρενεῖα εἶχον κλείσει καλέμπο δισθησαν αἱ δημόσιαι διασκεδάσεις. Πολλαὶ οἰκίαι καὶ πλεῖστα καταστήματα εἶχον σημεῖα πένθους, ἰδίως δὲ τὰ κατὰ τὴν πλατείαν καὶ τὴν ἀγδράν, ὅποθεν ἔμελλε νὰ ἐιέλθῃ ἡ κηδεία τοῦ νεκροῦ. Διεκρίνετο ἰδίως διὰ τὴν πένθιμον διασκευὴν τῆς εἰσόδου τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς «Προδόδου».

Τὴν ἐπαύριον ἀπειρος κόσμος συνωστίζετο ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ θανόντος, καὶ περὶ τὴν 10ην π. μ. ἥχησαν αἱ σάλπιγγες πενθίμως καὶ ἐφάνη ἀπὸ τῆς πλατείας ἡ πένθιμος συνοδεία. Καὶ ἔλευπε μὲν ἡ μουσικὴ καὶ ὁ στρατὸς δὲν ἦτο ἀρκετός, ὅπως οὕτω μεγαλοπρεπέστερον συνοδευθῇ εἰς τὸν τάφον ὁ ἀγαπητὸς ποιμενάρχης, ἀλλ' ὅπως δημόσιος ἡ κηδεία ἦτο ἐπιβάλλουσα καὶ καταγυκτικωτάτη.

Προηγεῖτο ὁ Σταυρὸς καὶ πεπιτα τὰ ἔξαπτέ ρυγα καὶ ἄλλα. Ἐπειτα ἥρχοντο κατὰ σειρὰν οἱ ἵερεῖς εἰς τὸ μέσον τῶν ὅποιων ἐβάδιζεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Εὐγένιος Περδικάρης πρὸ τοῦ νεκρικοῦ θρονίου ἥγετο λοχίας τοῦ Πεζικοῦ φέρων ἐπὶ πολυτελοῦς προσκεφαλαίου τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος δι' οὗ ἐκο-

σμεῖτο ὁ θανὼν. Ὁ νεκρὸς τοῦ θανόντος ἦκα δητὸς ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς θρονίου, φερομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵερέων. Ἐφερε τὴν ἀρχιερατικὴν μήτραν καὶ τὴν ὁδὸν καὶ ἐκράτει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καθ' ὅλα τὰ εἰωθότα τῆς ἐκκλησίας. Ἐπειτα ἥκολούθουν πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ Στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἀπειρον πλήθος κόσμου. Λόγος πεζικοῦ ἀπένειμε τὰς ἀνηκούσας τιμάς. Οἱ στρατιῶται μὲ τὰ ὅπλα πρὸς τὰ κάτω ἐβάδιζον ἔνθεν καὶ ἔνθεν βραδέως. Ἐπὶ πάντων ἐζωγραφίζετο τὸ πένθος. Η κηδεία διελθοῦσα τῆς πλατείας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς καὶ διὰ τοῦ ἀγίου Μηνᾶ παρήλασε τὴν δενδροστοιχίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ίερὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλλη κατανυκτικωτάτη, κατὰ τὸ πέρας δὲ, λόγον ἐπεκήδειον λιαν συγχινητικὸν ἐξεφώνησεν ὁ φοιτητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κύριος Θεοφάνης Κατωπόδης ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ θανόντος καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτὸν μεταβαίνοντα εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ὁ νεκρὸς ἐταποθετήθη πρὸ τῆς ὥραις Ηλήνης, καὶ μέχρι χθές, διε ναὶ ἐνταφιάσθη, ἀπειρι προσήρχοντο ασπαζομένει τὴν σεπτήν χεῖρα τοῦ λειψάνου.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Θεοφάρακος Κατωπόδηρου τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥΣ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΥΚΑΔΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ.

— —

«Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ»

· Η φοβερὰ αὐτὴ ἀπόφασις γέγραπται καὶ ἥρμήνευται ἥδη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ χρηστοῦ καὶ σεβασμιώτατου ἡμῶν Ποιμενάρχου. δι' ὃ καὶ ἐγκαταλείπει μὲν ἡμᾶς σήμερον ἀδελφοῖς, εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος καὶ εἰς τὸ ἔλεος καὶ τοὺς οἰκτιμοὺς τοῦ παναγίδου Θεοῦ, αὐτὸς δὲ, τὸ γοεῖρον καὶ πεντεκόριον τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἀπεκδυσάμενος, ἀναγεννᾶται σήμερον εἰς τὴν ἄντως ζωὴν, ἡτις οὐδέποτε τελευτῆσει, καὶ

μεταβαίνει εἰς τὰς μονὰς τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, ἐνθα οὐκ ἔστι λύπη, ἢ πόνος ἢ στεναγμὸς ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

· Οἱ ἀείμνηστος οὗτος ἐκ γονέων εὐτεβῶν γεννηθεὶς, οὐ μόνον ἀπέκτησε τὰς ἀρετὰς ἐκείνας, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὸν εὐσέβη καὶ πιστὸν χριστιανὸν, ἀλλὰ καὶ λειτουργὸς τοῦ Υψίστου γενόμενος, ἐκόσμει τὸ θειότατον αὐτοῦ ἀξίωμα διὰ τῶν ἱεροπρεπῶν ἐκείνων χαρίτων, αἵτινες κυρίως καλλωπίζουσι καὶ μαρτυροῦσι τὸν ἀληθῆ ποιμένα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας αὐτοῦ Εκκλησίας τὸν ἀξιοτέλεστον καὶ εὐσεβέστατον λειτουργὸν — ἀπλοὺς, ἀγαθὸς, ἀκακος, πρᾶος, εἰλικρινῆς ἐν πᾶσι, καὶ εὐλαβῆς εἰς τὰ πρὸς τὸν Θεόν· παρεῖχεν ἔσυτὸν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τῶν καλῶν ἔργων ἐν τῇ ποίησι αὐτοῦ, οἱ λόγοι αὐτοῦ πάντοτε ἀπέβλεπον εἰς τὴν στήριξιν ἐν τῇ πίστει, ἀλλότριοι δὲν τείνεις ἀπρεπείας καὶ ματαιολογίας· οὐδὲν ἐπραττεν ἀπᾶδν εἰς τὸ ίερὸν αὐτοῦ ὑπούργημα· ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ ἦτο σύμφωνος πρὸς τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ· λειτουργῶν δὲ κατελαμβάνετο ὑπὸ βαθειτάτης εὐλαβείας καὶ οὕτω ἀιγάγειρε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν πιστῶν· ἐξετέλει τὰς ἀτῆςειας λατρείας αἱ μετέπιμπειας καὶ προσοχῆς, ἵνα μὴ ὑποπέσῃ ὑπὸ κατάραν, ἔχων πάντοτε πρὸ δρθαλμῶν τὸ τοῦ Ιερεμίου λόγιον «ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ἀφελῶς» καὶ ἐν γένει ἐκπληρῶν πάντα τὰ καθήκοντα ἀτινα ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, ἐκόσμει τὸν Ἀρχιεπισκοπὸν τῆς ἡμετέρας πατρίδος θρόνον.

Ζημίαν λοιπὸν μεγάλην ὑφιστάμεθα σήμερον, στερούμενοι διὰ παντὸς τῆς γλυκείας καὶ πατρικῆς μερίμνης, τὴν διποίαν ἀείποτε κατέβαλλεν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ θρηνούμενος οὗτος ἀγαθὸς καὶ φιλόθεος ποιμενάρχης, πολλὴν δὲ τὴν χάριν καὶ εὐγνωμοσύνην αὐτῷ ὀφείλοντες, μὴ παυσώμεθα διὰ παντὸς τιμῶντες τὴν σεβασμὸν αὐτοῦ μνήμην· ἥδη δὲ στεφανώσωμεν τὴν νεκρὰν μὲν ἀλλ' αἰδέσιμον αὐτοῦ κορυφὴν διὰ τῶν δακρύων τοῦ πόθου καὶ τῆς ἀγάπης, δι' ἡς πρῶτος ἡγάπησεν ἡμᾶς. τὸν δὲ σεπτὸν αὐτοῦ τάφον οἰερχόμενοι ἀδελφοί, ἀς μένωμεν ἐπὶ μακρὸν, καὶ ἀναπολοῦντες τὰς ἱεροπρεπεῖς ἀρετὰς τοῦ ἐν αὐτῷ εὐσεβῶς κειμένου, ἀς εὐλογῶμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, ἐναγκάσμενοι σύνομοι, αὐτὴν καὶ ἐμβριθῆ ἐκεῖνα μαθήματα ἀτινα συνήθως διδάσκει ὁ τάρος εἰς τὰς φιλοχριστους καὶ εὐασθητους ψυχας.

Σεβασμιώτατοι ἱερεῖς, αἵτινες τιμᾶτε καὶ

λαμπρύνετε ἀλλὰ κοὶ ἀγιάζετε τὴν κηδείαν τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν ποιμενάρχου, ἐπάρτε τὰς ἀγίας σας χεῖρας πρὸς τὸν φιλάνθρωπον ἡμῶν Θεόν, καὶ εὔξασθε ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Σὺ δὲ ἀείμνηστε λειτουργὲ Θεοῦ τοῦ Υψίστου! πνευματικὲ φωστὴρ! ἐπαξίως τεθεὶς ἐπὶ τῆς περιωκῆς τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς ἐκκλησίας καὶ πολυτελῶς λειτουργήσας ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Κύριον καὶ Βασιλέα τῆς δόξης μετάβηθι νῦν εἰς τὰς οὐρανίους χοροστασίας, δπως ἐκεῖ ἀδιώς ὑμῆς καὶ δοξάζῃς τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἥδη δὲ ἀφ' ἡμῶν ἀπερχόμενος, ἀφήνεις εἰς πάντας ἡμᾶς τὰς ἀγαθωτέρας ἀναμνήσεις Σεβασμιώτατε. Τὰ πνευματικά σου τέκνα, τὸ ἐντρύφημα τῆς καρδίας σου ὑπὲρ ὃν τοσοῦτον εἰλίκρινῶς καὶ τιμίως ἐμόγθησας σήμερον μὲν θρηνοῦσι τὸν θάνατόν σου, καὶ εὐγνωμονοῦντα τιμῶσι τὴν ἐκφοράν σου, ἀλλὰ καὶ τοῦ λοιποῦ οὐ παύσονται μεμνημένα τῶν πολλῶν ἀρετῶν σοῦ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ αὐτῶν ποιμενάρχου. ἀσύρμενος Δέσποτα! ἀρον κύκλῳ τοὺς ὄφιταλμούς σου, καὶ ἵδε τὰ πνευματικά σου τέκνα, ἵδε λέγω αὐτὰ περικυκλούντα σε ἐν Θλίψει καὶ δύσνη· ἐγώ δὲ μετά οὐεικῆς εὐλαβείας τιμῶν τὴν αἰδεσίμων πολιάν σου εύτυχη λογίζομαι ἐμαυτὸν διέτι ήξιωθην νὰ σοὶ πλέξω τὸν λιτὸν τοῦτον ἐπικήδειον στέφανον.

Αἰωνία σου η μνήμη ἀξιομακάριστε Δέσποτα!

Ἐν Λευκάδῃ τῇ 5. Ιουνίου 1886.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐτελέσθη ἡ ἐτήσιος πανήγυρις τῆς Θεομήτορος Περανερωμένης Ἀπὸ τῆς μεσημέριας ἡρξαντο νὰ συρρέωσιν εἰς τὴν ὁμώνυμον Μονὴν πολλοὶ προσκυνηταὶ ἐκ τῆς ἔξοχῆς ιδίως καὶ ἐξηκολούθει ἡ συρροή μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Τὴν δὲ ἐπομένην ἐτελέσθη καὶ ἡ θεία λειτουργία καὶ ἡ κατάλληλη πανηγυρ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΦΕΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

(4)

ΑΛ.Σ.Ν.Υ.Λ. Φ5.0009

έτος τοῦτο — ἀφοῦ καὶ αἱ ἄλλαι μετὰ τὸ Πάσχα πανηγύρεις καὶ ιδίως ἡ τῆς Ἁγίας Μαύρας δὲν διεκρίθησαν ἐπὶ ζωηρότητι. Εὐ-
χηθῷμεν, ὅπως εἰς τὸ μέλλον τελεῖται μετὰ μείζονος λαμπρότητος ἡ πανήγυρις αὕτη τῆς προστάτιδος τῆς νήσου μας.

— 'Ἐκ τῆς «Παλιγγενεσίας» τῆς 2 τρ.

'Ἐν τῷ Πανεπιστημιῳ ἐγένοντο χθὲς αἱ ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἔκλογὴν τοῦ νέου Πρυτά-
νεως διὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1886—1887.
'Ἐπὶ 50 καθηγητῶν Φηφοφορησάντων ὁ ια-
τρὸς καὶ καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας
κ. Καραμήτσας ἔλαβε κατὰ τὴν πρώτην Φη-
φοφορίαν ψήφους 44, δὲ καθηγητὴς τῆς φι-
λολογίας κ. Δ. Πανταζίδης ἔλαβε κατὰ τὴν
δευτέραν Φηφοφορίαν ψήφους 25. κατὰ δὲ
τὴν τρίτην ισοψήφισαν μεταξύ των οἱ κα-
θηγηταὶ κ. κ. Χρηστομάνος καὶ Ψαρᾶς. Οὗ
τως ἐκ τῆς Φηφοφορίας Πρύτανις ὑπεδείχθη
ὁ κ. Καραμήτσας, οὖν τινος τὴν ἔκλογὴν θέ-
λει κυρώσει ὁ Βασιλεὺς.

— 'Αφίκετο προχθὲς τὴν ἑσπέραν ἐξ Ἀ-
Θηνῶν ὁ κύριος Ἐμμανουὴλ Γουβέλης, ἀφοῦ
ἡρίστευσεν κατὰ τὰς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου
Πάγου πρακτικὰς ἔξετάσεις καὶ διωρίσθη
δικηγόρος ἐν Ἀθήναις. Τῷ εὐχόμεθα καλῶς
ῆλθε· καὶ εἰς ἀνώτερα.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ὄρνια, δικέφαλα, σκληρὸς λιοντάρι,
Ἀρκούδα, Λύκισσα, μὲ μιὰ καρδιὰ,
Ἡρταν νὰ κάμουν τὸ παληκάρι,
Μάνα, στὴ γῆ σου τὴν πατρικιά!

Σκληρὰ σοῦ ἔδεσαν τὸ δεξὶ χέρι,
Αὐτὰ τ' ἀνήμερα πέντε θεριά,
Ὄμοια τους πρᾶξις δὲν ἔχει ἀητέρι,
Σ' δλα τοῦ Νέρωνος τὰ χρονικά!

Ἐκεῖνος πώχει Δεαβόλου πνεῦμα,
Μαύρη, μισάνθρωπη, τίγρις καρδιὰ,
Μ' ἔνα του ἀτιμο δαιμόνιο νεῦμα
Τιὰ σὲ προσκάλεσε τόσα θεριά.

Σκληρὰ ἀπόκλεισαν τὴν θάλασσά σου,
Στὴν ἔνδοξή της ἀκρογιαλιὰ,
Μὰ μέσον τὴν ἀφθορτὴ τὴν ἀγκαλιὰ σου
Ἐβραζε, ἀνάψε γενναῖα καρδιὰ!

Μὲ τὸ ζερβί σου τ' ἀφοῦ χέρι
Μ' ὅργη ἔσπαθωσες εἰς τὴν στεργιά

Καὶ λιονταρόψυχο δικό σου ἀσκέρι
Ἄνδρεία δρμησε μέσ' τὴν Τσυρκιά.

Τὰ σηνια σκούζανε μέσα στὴν πάλη,
Δῶ κεῖ ξαπλώνανε γοργὰ φτερά,
Τῶν τούρκων ἄναψαν τὴν πρώτη ζάλη
Ποῦ τοὺς ἐπέφερε τὴ συμφορά.

Ἀρκούδα, Λύκισσα, δρνια λιοντάρι,
Ἐλάτε τρέξετε στὸ χαλασμό!
Ω! δὲν σᾶς ἔγινε σκληρή σας χάρη
Νὰ πιῆτε αἷμα Ἑλληνικό.

Θεριὰ ἀγόρταγα, ἀπίστων αἷμα
Ἐχύθη ἀφθονο σ' αὐτὴ τὴ γῆ,
Πάζετε, ἀλείψετε τ' ἀτιμο στέμμα,
Π' ἀτιμα φέρετε στὴν κεραλή!

Ἐν Λευκάδι τῇ 3 Ἰουνίου 1886.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΚΑΝΗΣ

(*) Ὁρνια δικέραλα, οἱ τῆς Αὐστρίας καὶ Πρωσ-
σίας δικέφαλοι ἀετοί.

(*) Λύκισσα, ἡ ἐν Ρώμῃ θηλάσσα τὸν Ρέμον
καὶ Ρώμυλον.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιεῖται τὸ Σεβαστὸν Κοινὸν
Λευκάδος, διτι ἀφίχθη ἐνταῦθα Πι-
λοποιὸς κατασκευάζων νέους Πι-
λούς, ἐπισκευάζων αὐτοὺς καὶ πᾶν ὅ, τι
βούλεται ἔκαστος.

Ἐργάζεται δὲ εἰς τὸ ὑπὸ τὴν οἰ-
κίαν Ἀριστοτέλους Κοψιδᾶ μηχα-
ζεῖον ἀπέναντι τῆς οἰκίας Μαυροειδῆ.

Εἰς τὸ ὑπαύθικο Οινοπωλείον τοῦ
κ. Γεωργίου Θεοχάρη, κείμενον ἀπέ-
ναντι τοῦ Τηλεχρυσίου, πωλεῖται
ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΦΕΟΥΡΙΟΥ
ΟΙΝΟΣ ΠΥΡΓΙΩΣ
πρώην Επικόπητης, ἀντὸν Λεπτῶν 24
τὸ καρτοῦτο σο.